

Bohoslužby 15. března 2020 (pouze virtuální)

Pozdrav:

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.

Píseň 166 *Pán Bůh je přítomen*

Modlitba: Hospodine, věčný Bože Stvořiteli, toužíme po tvém ujištění, že ses tohoto světa, svého stvoření nevzdal, nenechal ses z něho vytlačit, ale stále nás máš rád, přicházíš mezi nás, jsi nám nablízku a můžeme ti důvěřovat.

Pane Ježíši Kriste, vysvoboď nás z našich úzkostí, dej nám zakusit svou uzdravující přítomnost, posilni víru v tvé evangelium.

Duchu svatý, který oslovuješ lidská srdce a tvoříš uprostřed světa nehledě na naše pochybnosti a naši omezenost společenství naděje a lásky, zavěj, inspiruj, nadchni nás i druhé novým životem. Amen.

Čtení:

Duch Panovníka Hospodina je nade mnou. Hospodin mě pomazal k tomu, abych nesl radostnou zvěst pokorným, poslal mě obvázat rány zkroušených srdcem, vyhlásit zajatcům svobodu a vězňům propuštění, vyhlásit léto Hospodinovy přízně, den pomsty našeho Boha, potěšit všechny truchlící, pozvednout truchlící na Sijónu, dát jim místo popela na hlavu čelenku, olej veselí místo truchlení, závoj chvály místo ducha beznaděje. Nazvou je „Stromy spravedlnosti“ a „Sadba Hospodinova“ k jeho oslavě. Co bylo od věků v troskách, vybudují, postaví, co kdysi bylo zpusťeno, obnoví zničená města, zpustošená po celá pokolení... Velmi se veselím z Hospodina, má duše jása k chvále mého Boha, neboť mě oděl rouchem spásy, zahalil mě pláštěm spravedlnosti jak ženicha, jenž si jako kněz čelenku bere, a jako nevěstu, která se kráší svými šperky. Jako země dává vzrůst tomu, co klíčí, jako zahrada dává vzklíčit tomu, co bylo zaseto, tak Panovník Hospodin dá vzklíčit spravedlnosti a chvále přede všemi pronárody. Iz 61,1-4.10.11

Píseň 368 *Ó Tvůrce, Duchu svatý*

Text:

O tom všem se dověděl Jan od svých učedníků. Zavolal si dva z nich a poslal je k Ježíšovi s otázkou: „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ Ti muži k němu přišli a řekli: „Poslal nás Jan Křtitel a ptá se: Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ A v tu hodinu uzdravil Ježíš mnoho lidí z nemoci, utrpení a z moci zlých duchů a mnohým slepým daroval zrak. Odpověděl jim: „Jděte, zvěstujte Janovi, co jste viděli a slyšeli: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. A blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží.“ Když Janovi poslové odešli, začal Ježíš o něm mluvit k zástupům: „Na co jste se vyšli na poušť podívat? Na rákos, kterým kývá vítr? Nebo co jste vyšli zhlédnout? Člověka oblečeného do drahých šatů? Ti, kdo mají skvělý šat a žijí v přepychu, jsou v královských palácích. Nebo co jste vyšli zhlédnout? Proroka? Ano, pravím vám, a víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: ‚Hle, já posílám posla před tvou tváří, aby ti připravil cestu.‘ Pravím vám, mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nikdo není větší než Jan; avšak i ten nejmenší v království Božím jest větší nežli on. A všechen lid, který ho slyšel, i celníci dali Bohu za pravdu tím, že přijali Janův křest. Ale farizeové a zákoníci zavrhli úmysl, který Bůh s nimi měl, když se nedali pokřtít od Jana. Čemu tedy připodobním lidi tohoto pokolení? Komu se podobají? Jsou jako děti, které sedí na tržišti a pokřikují na sebe: ‚Hráli jsme vám, a vy jste netancovali; naříkali jsme, a vy jste neplakali.‘ Přišel Jan Křtitel, nejedl chléb a nepil víno – a říkáte: ‚Je posedlý.‘ Přišel Syn člověka, jí a pije – a říkáte: ‚Hle, milovník

hodů a pitek, přítel celníků a hříšníků! Ale moudrost je ospravedlněna u všech svých dětí.“
L 7,18-23

Kázání: Dvakrát tu zazní otázka: „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ Nevím, jestli je nám tahle otázka srozumitelná. Nevím, jestli je naší otázkou. Tu otázku můžeme samozřejmě vysvětlit a odpovědět na ni velmi snadno. Jan Křtitel, stejně jako mnozí další židé v jeho době se ptá, zda je Ježíš ten očekávaný Mesiáš neboli Kristus, Boží Pomazaný, Spasitel. A my křesťané odpovídáme, že ano, Ježíš je Kristus a nikoho jiného nečekáme. Jenže mně připadá, že ta otázka je hlubší a odpověď nemusí být zdaleka tak snadná. Otázka zní: Jsi, Pane Bože, tady v tom světě přítomen? Přicházíš? O co se můžeme ve své víře opřít? - - To už vůbec nemusí být jenom Janova otázka. Ačkoli my křesťané říkáme, že už nečekáme jiného, že Pána Ježíše Krista známe, neznamená to, že se neptáme. Možná i nás napadá: Jsi přítomen, Pane? Kde jsi? Je tu ještě tvůj Duch při díle? Přicházíš? Smíme ti věřit, můžeme doufat?

Jan Křtitel Hospodina poznal, uvěřil jeho slovu, byl obdařen jeho Duchem. Rozpoznal, že se lid Boží svému Bohu vzdálil, jeho bohoslužby, oběti a kult jsou prázdné, není tam skutečný vztah, zájem o pravdu, právo, spravedlnost. Jan káže, volá k životnímu obratu, návratu k pravé důvěře a odpovědnému jednání. Jan je živým hlasem Hospodinovým, svědectvím o tom, že Bůh koná, promlouvá, je přítomen. Jenže Jan je uvězněn a všechno vypadá beznadějně. Zdá se, že jeho úsilí o nápravu vyznívá do prázdna. Bylo to marné? Bůh opět ztichl? Stáhl se ze světa?

Jan se ptá opisem. Opatrně. Neřekne přímo: Jsi Mesiáš? Ale nedivme se mu. Otázka po Boží přítomnosti je příliš závažná. Odpověď totiž může být těžké přijmout. Co když bude znít NE? A tak položit tu otázku je těžké podobně jako bývá těžké se zeptat: Máš mě ráda? Máš mě rád?

Ježíš také neodpoví přímo: Já jsem to! Já Spasitel. Mesiáš. - - Je to doba, kdy se mnozí za Mesiáše a Spasitele prohlašují, mnohé strhnou a mnohdy to skončí špatně. Ježíš se představuje odkazem na to, co dělá, co se kolem něj děje. Je to, jako když v muzikálu *Šumař na střeše* odpovídá žena na mužovu otázku „Máš mě ráda?“ slovy: „Pětadvacet let ti peru, vařím, sdílím s tebou lože. Co jiného to asi znamená, než že tě mám ráda?“ Je to podobné, jako když se Mojžíš ptá Hospodina na jeho jméno a Bůh odpoví: Jsem Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův. Tedy: pohleď na jejich příběhy, co se dělo s nimi, jaká byla jejich cesta, tam je moje stopa, tam jsem k nalezení, to jsem já.

Vždyť to vlastně známe. Když nás opravdu zajímá, kdo je kdo, nehledíme na funkce a tituly, ale na to, co po tomto člověku zůstává, jaké vztahy, jaké dílo. Zkrátka „po ovoci poznáte je“ (Mt 12,33)! Ovšem, vždycky tomu asi bylo tak, že někteří si šikovně dokáží přivlastňovat zásluhy jiných, případně se nehlásit ke své odpovědnosti za to, co se nedaří. A v dnešní době, zdá se, tohle perverzní umění přímo kvete, ba dokonce na vytváření falešného obrazu je možno si najmout i profesionály. Máme to tedy o něco složitější, abychom ono ovoce a jeho pravého původce rozpoznali. Co s tím? Asi nezbývá, než pracně hledat pravdu, přemýšlet, zda ti, o jejichž svědectví se opíráme, jsou důvěryhodní.

Tak tedy, jak je tomu s Boží přítomností ve světě dnes? Pane Kriste, je tvůj Duch stále při díle? A kde a jak? Platí ještě, co říkáš, nač ukazuješ: „Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium“? Nebo je to dávná minulost?

V bibli najdeme výroky, podle kterých svěřuje Ježíš pokračování svého díla svým učedníkům. Dává jim k tomu svou moc, svého Ducha a očekává, že se kolem nich bude dít totéž, co kolem něho. Církev ovšem často vypadá, jako by se s ní a kolem ní dělo něco jiného, než co popisuje Ježíš. Anebo jako by neupírala svou veškerou energii k tomu, aby se chudým zvěstovalo evangelium, aby slabí byli posíleni, zemdlení probuzeni, nemocní pozdviženi. Jaké je její ovoce? Jaké je naše ovoce? Jaká je bilance našeho úsilí tady na střešovickém kopečku začátkem 21.století?

V těchto dnech je naše pozornost upřena na nemoc a zdraví. Najednou je otřesena naše představa, že moderní zdravotní péče si dokáže poradit už téměř se vším. Tahle krize je však zároveň šancí. Je zřejmé, že nelze spoléhat jen na obětavě pracující zdravotníky. Ale podpora dobré uzdravující moci a naděje k životu je věcí nás všech. A vidíme v těchto dnech vedle projevů nezodpovědnosti mnohé projevy ohleduplnosti, obětavosti, ochoty nezištně pomoci. Mnozí křesťané se toho účastní, ale není to jen věc církve a není to jen na nás křesťanech. Ducha Kristova si nemůžeme přivlastňovat. Není nás. Dobré věci se dějí hojně mimo církev. A to jsou dobrá svědectví. Tento svět není bez Boha. Boží království přichází, uchytlo se ve světě drápkem a nenechá se vytlačit ani zardousit. Ukřižovaný je vzkříšen a žije svým duchovním životem uprostřed nás. Jeho uzdravující moc, síla k životu jsou tady mezi námi, s námi se všemi a pro nás všechny. Je dobré to vidět. Je dobré tomu věřit.

Někteří vidět nechtějí nebo nedokážou. Ježíš mluví o těch, kdo jsou jako rozmazlené děti. Neúčastní se hry, která není po jejich. Mluví o těch, kdo zblízka hleděli na Jana Křtitele a kdo nyní sledují Ježíše. Jan Křtitel svědčil o Bohu svým kritickým slovem pravdy, Ježíš svědčí o témže Bohu svou milosrdnou otevřeností pro hříšníky, ale jim se nelíbí ani jedno ani druhé. Co ještě chtějí? Mají svoji představu o tom, jak se má Bůh projevit, jak má být přítomen? Čekají nějaké zázračné zjevení anebo čekají od ostatních, že povedou dokonale zbožný život podle jejich představ? Předepisují Bohu i bližním, jak by měli vypadat a jak by měli jednat, ale sami se nedovedou ani opravdově kát ani opravdově radovat. Ale co je to za život, kde schází kající pokora i radostná naděje?

Pane Bože, otevři naše oči pro tvou přítomnost, daruj Ducha pravdy, víry a naděje, amen.

Píseň 671 Dej mi, Pane, bdělé srdce

Přímluvná modlitba:

Pane, pokorně prosíme zvláště za nemocné, za ty, kdo se bojí, za slabé a ohrožené... za zdravotníky, za ty, kdo pomáhají, za ty, kdo nesou břemeno rozhodování na svých bedrech... za korejské společenství našich sester a bratří tady v Praze, za jejich blízké tam doma...

Otče náš... Amen.

Poslání: Ježíš říká: „Já jsem ta cesta, pravda i život.“ J 14,6

Požehnání: Hospodin tě požehná a ochrání tě. Hospodin nad tebou rozjasní svou tvář a bude ti milostiv. Hospodin k tobě obrátí svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen.

Píseň 487 Amen, Otče, rač to dáti